

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(11. september 2000)

Kommissionen har ved skrivelse af 7. september 1999 gjort de italienske myndigheder opmærksom på, at nogle bestemmelser i lovdekret nr. 18 af 13. januar 1999, som gennemfører Rådets direktiv 96/67/EF af 15. oktober 1996 om adgang til ground handling markedet i Fællesskabets lufthavne ⁽¹⁾ i italiensk lov, er uforenelige med EF-lovgivningen. Disse bestemmelser sigter faktisk på at hindre fuld gennemførelse af direktivet, idet de begrænser markedsadgangen, bl.a. ved at gøre det obligatorisk at overtage personale eller videreførelse af eksisterende kontrakter.

Kommissionen vil gerne understrege, at man har påbegyndt en overtrædelsesprocedure. Efter forskellige meningsudvekslinger med de italienske myndigheder har Kommissionen sendt en åbningsskrivelse til de italienske myndigheder den 3. maj 2000 om at fremlægge deres bemærkninger inden for to måneder.

I henhold til bestemmelserne i EF-traktaten kan Kommissionen, hvis en medlemsstat ikke svarer, eller hvis svaret er utilfredsstillende, afgive en begrundet udtalelse som pålægger den pågældende medlemsstat at følge EF-principperne inden for en bestemt tidsfrist. Europa-Domstolen kommer først ind i billedet på et senere tidspunkt.

Kommissionen har allerede givet disse oplysninger i en skrivelse af 30. maj 2000 til ADUC (Sammenlutning til Beskyttelse af Brugeres og Forbrugeres Rettigheder), og denne sammenslutning underrettes i øvrigt om procedurens udvikling.

⁽¹⁾ EFT L 272 af 25.10.1996.

(2001/C 103 E/072)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2128/00

af Sebastiano Musumeci (UEN) til Kommissionen

(30. juni 2000)

Om: Godtgørelse af italienske statsborgeres lægeudgifter i udlandet

Ministerialdekret af 3. november 1989 (offentliggjort i den italienske republiks Statstidende nr. 273 af 22. november 1989) om »kriterier for adgang til indirekte hjælp i højt specialiserede centre i udlandet« indeholder bestemmelser om delvis godtgørelse af de udgifter, som italienske statsborgere med bopæl i Italien har afholdt til lægebehandling, som ikke findes i Italien.

I henhold til artikel 6, stk. 11, godtgøres forsikringsstagerens og eventuelt den ledsagende persons flyudgifter, som skal godkendes på forhånd, med 80 %.

Imidlertid indeholder det regionale dekret for Sicilien-regionen af 15. marts 1990 bestemmelser i artikel 1 om, at det faste beløb til reelt afholdte og dokumenterede udgifter til rejse og ophold fastsættes til 60 % af de samlede udgifter for personer med indtægter indtil 20 mio. lire, 50 % af de samlede udgifter for personer med indtægter indtil 35 mio. lire og 40 % af de samlede udgifter for personer med indtægter indtil 50 mio. lire pr. år.

Mener Kommissionen, at det regionale dekret, som bl.a. indebærer en forskelsbehandling af de italienske statsborgere, som ikke har ret til ovennævnte godtgørelser samtidig med at de tvinges til at udnytte sundhedsstrukturer i udlandet, er i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 2 og 3?

Kan Kommissionen sørge for, at denne uheldige situation ophører?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou*(13. september 2000)*

Det ærede parlamentsmedlems spørgsmål vedrører godtgørelsen af rejseudgifter i henhold til et dekret for regionen Sicilien til fordel for sicilianere, der tager til udlandet for at modtage lægebehandling, som ikke findes i Italien.

I henhold til ministerialdekret af 3. november 1989, som fastsætter betingelserne for at få ret til behandling på højt specialiserede klinikker i udlandet, er patienter med italiensk statsborgerskab og med bopæl i Italien — efter forudgående godkendelse — berettiget til en delvis godtgørelse af flyudgifterne for dem selv og en eventuelt ledsagende person, svarende til 80 % af udgifterne.

I det regionale dekret for Sicilien af 15. marts 1990 bestemmes det imidlertid, at godtgørelsen i tilsvarende situationer udgør mellem 40 % og 60 % af de faktisk afholdte og dokumenterede udgifter, idet godtgørelsens størrelse er indkomstafhængig.

Det problem, som det ærede parlamentsmedlem har rejst, vedrører Italiens nationale og regionale lovgivning. Hvis de personer, der berøres heraf, er italienske statsborgere, finder hverken Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet⁽¹⁾ eller EF-traktatens bestemmelser anvendelse. Spørgsmålet angår således fortolkningen af italienske retsregler, hvilket henhører under de nationale domstole.

⁽¹⁾ EFT L 149 af 5.7.1971 (seneste konsoliderede udgave: Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 — EFT L 28 af 30.1.1997.

(2001/C 103 E/073)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2129/00**af Jan Andersson (PSE) til Kommissionen***(30. juni 2000)*

Om: EUs eksportbidrag til transport af levende dyr til tredjelande

Der udbetales i dag eksportbidrag til transport af levende dyr til tredjelande. Disse bidrag fører til lange og for dyrene ofte pinefulde transporter.

Har Kommissionen til hensigt at afskaffe eksportbidragene til transport af levende dyr til tredjelande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(18. september 2000)*

Eksport af levende kvæg er et vigtigt afsætningsmarked for EF og kan næppe erstattes med eksport af oksekød på grund af forskellige slagteritruer, manglende kølekapacitet i importlandene og den specifikke efterspørgsel efter fersk kød af den ønskede kvalitet i disse lande. Hvis eksport af levende kvæg fra EF umuliggøres, fordi eksportrestitutionerne afvikles, vil andre leverandører overtage disse markeder. Australien eksporterer i stigende grad levende kvæg til de arabiske lande med transporttider, der er væsentlig længere end fra EF.

Kommissionen henleder i øvrigt det ærede medlems opmærksomhed på Kommissionens forordning (EF) nr. 615/98 af 18. marts 1998 om særlige gennemførelsesbestemmelser for ordningen med eksportrestitutioner for så vidt angår kvægs velfærd under transport⁽¹⁾. Det fastsættes i forordningen, at eksportrestitutioner for levende dyr udbetales under forudsætning af, at bestemmelserne i Rådets direktiv 91/628/EØF af 19. november 1991 om beskyttelse af dyr under transport og om ændring af direktiv 90/425/EØF og 91/496/EØF⁽²⁾, og forordningen indeholder også bestemmelser om passende overvågning.

⁽¹⁾ EFT L 82 af 19.3.1998.

⁽²⁾ EFT L 340 af 11.12.1991.